

Miðvikan

Kristian Djurhuus:

Tordi at seta sjálvan Mortensen upp á pláss

Undangongumaður mín sum sýslumaður, Oliver Effersøe, boðaði mær frá, at hann hevði einki ímóti, at eg fór at arbeiða á skrivstovuni, sum var í hansara húsum

21. partur

Undangongumaður mín sum sýslumaður, Oliver Effersøe, boðaði mær frá, at hann einki hevði ímóti at eg fór at arbeiða í skrivstovuni sum var í hansara húsum. Hans Olaf Hansen, fulltrúin hjá Effersøe, setti meg inn í ein part av arbeiðinum, men tað var skilligt, at hann ræddist Effersøe, sum avgjørt ikki dámdi sín eftirmann.

Dagmar Holm helt áfram á skrivstovuni. Hon segði mær eftir nøkrum døgum, at hon var fegin um tað. Men hon hevði skilt á Effersøe, at starvsfólkið skuldi leggja frá sær samstundis um hann. Tí hevði hon sagt upp.

Kis, systkinabarnið, kom so eisini at arbeiða hjá mær, men tað tók sjálvsagt sína tíð hjá honum at koma eftir øllum.

Effersøe hevði havt sína egnu skipan við at skráseta málini. Hetta gjørdi tað sera trupult at finna tey fram hjá einum, sum var nýggjur í arbeiðinum. Hetta var enn ein avbjóðing.

Effersøe helt seg burtur frá skrivstovuni. Men ein dagin var ein persónur komin á skrivstovuna í sambandi við eina skiftissak. Tá mótir Effersøe knappliga upp, og meðan viðkomandi er til staðar, roynir hann at læra meg, hvussu ein slík sak skal handfarast. Endamálið var greitt, at nú skuldi hesi gamli sýslumaðurin geva tí nýggja sýslumanninum inn við skei, hvussu hann skuldi arbeiða. Hetta var eg rættiliga argur um. Men tað var so heppið, at nettupp skiftissakir vóru mítt serøki frá tíðini á dómaraskrivstovuni í Havn. Eg kundi tískil rætta uppá Effersøe, og hetta kom ikki væl við hjá honum.

Tingmanningin hjá Sambandsflokkinum í 1918.
Framman f.v. Mikkjal Samuelsen, Vík, Michael Matras, Viðareiði, Jógvan Poulsen, Strendur og Jóan Jákup Weihe, Norðskála.
Aftan f.v. Jógvan Rasmussen, Sørvági, Andrass Samuelsen, Fuglafirði, Oliver Effersøe, Tvøroyri, Poul Niclasen og H.C.W. Tórgarð, báðir Tórshavn. Sum tað skilst var ikki ov væl millum Oliver Effersøe og Kristian Djurhuus

Sjálvsagt vóru á eini sýslumans-skrivstovu nógv viðurskipti, sum vóru fremmand fyrri mær, og sum eg skuldi læra. Men eg var heilt sannførdur um, at hetta skuldi eg nokk klára. Eg føldi eisini, at ein hægri makt leiddi meg, og at tað var onkur, sum bað fyrri mær til tann Almáttuga, hvørs signing eg leit á.

Men onkuntið kundi ivi vera í mínum sinni. Tað vóru eisini løtur, tá eg fór til songar, at eg spurdi meg sjálvan, um tað var veruleiki, at eg var sýslumaður á Tvøroyri, og um eg ikki fór at vakna upp og síggja, at alt hevði verið ein dreymur.

Tað vóru framvegis trupulleikar við brennivíni. Eg minnst eitt sunnukvøld, at tað var vitjan úr Havn í samband við ein fótbóltsdyst. Margretha var eisini komin suður at hyggja at viðurskiptunum hjá mær.

Júst tá vóru fullir menn, sum

roynda at elva til klammarí, og ein teirra var serliga ringur. Tað eydnaðist mær at fáa hann til hús. Men tá gjørdist hann púra ørur og kravdi ein knív at verja seg við. Tá kom pápi hansara til, og hann lovaði, at sonurin skuldi ikki sleppa út aftur.

Hetta tyktist alt at vera í lagi, og eg loyvdi mær at fara til Havnar við Smirli saman við Magrethu. Hetta skuldi ikki bila, tí eg slapp suður aftur longu dagin eftir.

Tá ið eg kom suður aftur fekk eg at vit frá Hans Olaf Hansen, sum ikki enn var farin úr starvi, at sami maður var komin út aftur og hevði framt herverk á eitt pakkhús, sum var nýtt til tollskyldugar vørur.

Tað varð send frágreiðing um hetta til fútan. Nakrar dagar seinni fekk eg eina átalu frá Heise, dómaranum, um at eg var farin til Havnar undir hesum umstøðunum. Beiskleikin um, at eg varð blivin sýslumaður, sat framvegis í honum. Hinir donsku embætismenninir, sum heldur ikki høvdu dámt mína tilnevning, blíðkaðust tó skjótt.

Húsvillur

Um miðjan juli, 14 dagar eftir, at eg var byrjaður, fór Hans Olaf Hansen

Kristian sum løgmaður. Hetta man vera onkur kongavitjan

úr starvi. Nakrar dagar seinni kom Effersøe inn á skrivstovu mína og segði mær, at nú hevði hann selt húsini til Gudmund Mortensen, son Niels Juel, hóast hann hevði fingið tey boð frá amtmanninum, at staturin vildi tingast um at keypa húsini.

Eg mátti tískil beinanvegin flyta alt, sum hoyrði til embætið út úr húsinum.

Hetta var sum at fáa vátan vøtt framman á. Eg setti meg beinanvegin í samband við amtmannin, sum segði, at eg mátti finna mær eitt ella annað høli at fara í.

Eg tosaði við mammubeiggja

mín Lars Larsen um hetta, og hann mælti mær til at royna at leiga høli í losjuni. Hetta eydnaðist eisini. Hesi høli vóru kanska ikki tey mest egnaðu, men tað var einki annað at gera.

Eg hevði leigað eitt sovikamar frá »frøknunum« Petersen. Tær høvdu mótahandil og vóru vin-konur við konu mammubeiggja mín Lars. Eg át so á Hotel Tvøroyri.

Eg royndi at tingast við ymisk fólk um at keypa eitt grundstykki, so eg kundi byggja mær hús. Tað skuldi verið nógv mikið av jørð í bygdini, men eingin vildi selja.

Støðan hjá mær var ikki hugalig.

Hetta er í hesum umfarinum seinasti partur í hesi røð um Kristian Djurhuus og hansara. Hetta er bert ein lítil partur av tí, sum hann hevur skrivað. Men tað gevur kortini ábending um eina áhugaverdan mann, sum dugur væl at greiða frá. Nógvir lesarar hava hildið hetta tilfar vera sera áhugavert. Kanska verður møguleiki fyrri at taka hesa røð upp aftur sum frá liður